

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7267/2021
16.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Драгане Миросављевић, Бисерке Живановић, Јасминке Станојевић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Владимир Штрбац, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Момчило Крстовић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1022/21 од 02.06.2021. године, у седници одржаној 16.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1022/21 од 02.06.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1022/21 од 02.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту П 148/2020 од 15.01.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство Уговор о доживотном издржавању Р 323/2001 од 27.12.2001. године, закључен пред Општинским судом у Великом Градишту између ГГ, као даваоца издржавања и ДД, као примаоца издржавања, јер је противан принудним правним прописима, а што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 129.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1022/21 од 02.06.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су одговорили на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/2011... 18/2020), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Наиме, разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем права и правним схватањем Врховног касационог суда у погледу примене одредбе члана 195. став 2. Закона о наслеђивању, којом је прописано да уговор о доживотном издржавању који је закључен супротно ставу 1. исте законске одредбе, као у конкретном случају, је ништав. Поред наведеног, тужени није уз ревизију доставио и одлуке из којих би произлазило да постоји различита судска пракса у идентичној чињеничној и правној ситуацији.

Зато је на основу члана 404. став 2. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против пресуде против које се по закону не може поднети.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Наиме, имајући у виду околности конкретног случаја, по схватању Врховног касационог суда, у конкретном случају, дозвољеност ревизије у имовинскоправним споровима у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, предаји ствари или извршењу неке друге чинидбе, цени се према, између осталог, означеној вредности предмета спора, коју је тужилац означио у тужби, поднетој суду 26.06.2017. године, а то је 10.000,00 динара.

Следом наведеног, произлази да, у конкретном случају, вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Стога је Врховни касациони суд нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**